

Enstemmig vedtak i sak 027/14 fra Fauske menighetsråd:

Høringssvar fra Fauske menighetsråd: Staten og Den norske kirke – et tydelig skille

Fauske menighetsråd deler oppfatningen av at både Den norske kirke, staten og samfunnet i sin helhet i dagens verden trenger en god prosess for et tydelig skille mellom kirke og stat.

Vi mener at en slik historisk virksomhetsoverdragelse bør skje med all gjensidig respekt og velvilje. Det betyr for oss også at kirkens kår ikke skal svekkes gjennom denne prosessen for å kunne gi det nye rettssubjektet best mulig start og levekår. Så får den i den nye virkeligheten vise seg selv voksen nok til å modnes på en god måte.

Vi er glade for at det er stor politisk vilje til å legge forholdene til rette for at Den norske kirke fortsatt skal kunne være folkekirke.

For oss betyr det på lik linje med departementets forutsetninger frem for alt

- at § 16 i Grunnloven ligger fast,
- at soknet forblir kirkens rettslige, teologiske og økonomiske grunnenhet,
- at hvert sokn har sin sokneprest,
- at kirken fortsatt har organisatorisk og økonomisk styrke til å være landsdekkende og dagens aktivitetsnivå i det minste kan videreføres og utvikles, dvs. fortsatt finansieres over offentlige budsjetter, slik det skjer i våre søsterkirker i Norden og Mellom-Europa.

Vi er enige i

- at kirken dermed blir eget juridisk person med eget arbeidsgiveransvar for de ansatte som inntil nå var statlige tjenestemenn,
- kirken er selv økonomiansvarlig.

Når det gjelder arbeidsgiveransvar, synes vi det er viktig at nivået for tidligere statsansatte legges fortsatt på et overordnet nivå som kirkerådet med delegasjon til bispedømmerådet. Dette er viktig for å sikre en landsdekkende folkekirke og så vel bevaring og rekruttering til prestestillinger og en teologisk kontinuitet. Her burde derfor heller ikke premisene som arbeidstakerne forefant ved yrkesvalg og utdanning svekkes. Det gjelder særlig medlemskap i Statens pensjonskasse og pensjonsordninger. Ellers vil man risikere at det i en allerede kritisk bemanningssituasjon blir en dramatisk endring, både blant mulige kandidater men også erfarne arbeidstakere med høy kompetanse. Den pastorale ledelsen som er tillagt presten i ordinasjon er tuftet på uavhengighet og overordnet ansvar. Hvis man ikke hever arbeidsgiveransvaret for dagens fellelrådsansatte på f.eks. bispedømnivå, bør man fortsette med to arbeidsgiverlinjer. Små kirkelige fellelråd burde uansett heves opp på et større arbeidsgivernivå for å sikre kirkelig ansatte landsdekkende en profesjonell og sammenlignbar arbeidsvirkelighet og dermed styrke folkekirken slik at medlemmene kan forefinne lignende standard både her og der. Også behov og bevilgning for soknediakoner og kateketer finansiert på overordnet nivå vil bidra til en helhetsforvaltning av kirkens betjeningsbehov.

Når det gjelder finansieringen generelt, så er vi glade for at den fortsatt skal lovfestes som statens ansvar. Vi er derimot svært usikre på om kommunens finansieringsansvar ikke burde

vurderes. Her ligger det mye ulik praksis rundt om. Midlene som nå går via kommunene for finansiering av kirken, burde kunne gå direkte fra staten til kirken på en eller annen måte og forvaltes derfra på en mer objektiv og enhetlig måte. Dette vil også understreke kirkens juridiske uavhengighet i lokalmiljøet og det ønskede skille mellom kirke og offentlig forvaltning.

En mulig finansieringsmodell har i Norge vært drøftet minst siden stat og kirke skilte lag i Sverige ved årtusenskiftet. Vi mener at en type statlig budsjettbehandling hvert år ikke gir tilstrekkelig forutsigbarhet. Samtidig opprettholder staten seg dermed en indirekte maktinnflytelse over kirkens utvikling. En objektiv medlemsavgift over skatteseddelen slik det f.eks. skjer i vår moderkirke i Tyskland eller også nå Sverige høres mer realt ut, enda man risikerer en første utmeldingsbølge med en ny praksis. Men den har i Sverige allikevel ikke blitt større enn naturlig og kanskje sunt er. Dessuten kan det tenkes en overgangsordning hvor de sterkeste utslagene dempes av ekstrabevilgninger.

Vi mener dessuten at OVF er kirkens arvesølv, siden kirken andre veien i sin tid også bidro sterkt i den generelle samfunnsutviklingen særlig med tanke på helse- og skolevesen. Ved dette historiske veiskille nå burde staten anerkjenne det på denne måten. Avklaringen av dette spørsmålet burde ikke utsettes til senere siden det har grunnleggende betydning for kirkens muligheter.

Avsluttende vil vi si at vi er glade for og går ut fra at de fleste ordninger som gjelder offentlig forvaltning m.m. videreføres.

Det sikrer en god overgang og kirken som et ryddig rettssubjekt også i fremtiden.

Fauske menighetsråd, 15. okt. 2014